

**vet aquí un gos, vet aquí un gat,
aquesta expo s'ha acabat!**

Volem tancar aquesta presentació sobre el passat, present i futur de l'Entesa amb la veu sempre crítica i esperançada de l'Ovidi Montllor.

Castell de Can Feu

*Doncs era un rei que tenia
el castell a la muntanya,
tot el que es veia era seu:
Terres, pous, arbres i cases,
i al matí des de la torre
cada dia les comptava.*

*La gent no estimava el rei,
i ell tampoc no els estimava,
perquè de comptar en sabia,
però amor, no li'n quedava,
cada cosa tenia un preu,
la terra, els homes, les cases.*

*Un dia un noi del seu regne
vora el castell va posar-se.
I va dir aquesta cançó
amb veu trista però clara:
I va dir aquesta cançó
amb veu trista però clara:*

*Quan vindrà el dia que l'home
valgui més que pous i cases,
més que les terres més bones,
més que les plantes i els arbres?
Quan vindrà el dia que l'home
no se'l pese amb les balances?*

*El rei, que va sentir el noi,
el va fer agafar i, amb ràbia,
va ordenar que li donessin
cent cinquanta bastonades
i a la torre el va tancar,
castigat a pa i aigua.*

*Però el poble encara sap
la cançó de les balances,
i quan s'ajunten els homes,
rient i plorant la canten.
i quan s'ajunten els homes,
rient i plorant la canten.*

Ovidi Montllor, Cançó de les balances

lletra i música Josep M^o Carandell

10
anys